

Ο πρώτος Θεός

Ο Δήμος ταξιδεύει μέσα στη ζούγκλα της Ροδεσίας. Κουρασμένος καθώς είναι, κάθεται για λίγο σ' ένα ξέφωτο, θαυμάζοντας τη μαγεία της φύσης. Εκεί τον παίρνει ο ύπνος και ονειρεύεται τη συνάντησή του με το θεό της ζούγκλας...

[...]

πό καιρό τούτοι δω, έχασαν την πίστη τους στον άνθρωπο, λοξοδρόμησαν.

— Και πώς έγινε;

— Είναι οι λόγοι που σου 'πα πρωτύτερα, με την κακία και τον εγωισμό, την πλεονεξία, στην πρώτη γραμμή. Μετά, έτοιμα ακολουθούν τα υπόλοιπα. Τούτα δω, περισσότερο τα 'χετε εσείς οι λευκοί, που σαν κατακτητές, τα φέρατε στον τόπο αυτό.

— Μα σας είπα, έκανε ο άλλος παρακαλετά. Είμαι Έλληνας. Που θα πει, δεν είμαι δυνάστης, κατακτητής άλλων, ούτε θα γίνω ποτέ.

— Μπορεί, αλλά μην παίζουμε με τις λέξεις.

— Δεν σας καταλαβαίνω.

— Για να επικρατήσεις στον τόπο αυτό, θα πας με το μέρος των κατακτητών.

Επίσης είναι και τούτο: Από φυλές, θρησκείες, πατρίδες, πολιτικά συστήματα και ιδεολογίες, περισσότερο τους ανθρώπους σήμερα, χωρίζει το χρώμα... Μαύροι βλέπεις όλοι οι κάτοικοι ετούτης της γης.

— Από αρχές και συνείδηση, σαν Έλληνας προπαντός, ανεπιφύλακτα σας βεβαιώνω, πως βρίσκομαι με των αδικημένων το μέρος. Κι αφού πρόκειται να ζήσω εδώ, στο πλευρό θα βρίσκομαι πάντα, των μαύρων, που τίποτα δεν έχω να μοιράσω μαζί τους.

— Έχεις όμως να πάρεις.

— Δηλαδή, επειδή είμαι λευκός, υποχρεωτικά, πρέπει να αρπάξω, να λεηλατήσω, να σκοτώσω, κακό, φωτιά να σκορπίσω;

Τρομερά λαθεμένη η νοοτροπία αυτή που 'χετε, και με όλο το σεβασμό που σας έχω, το επαναλαμβάνω. Ασυχώρετο λάθος και λάθος μεγάλο όλων σας.

— Τότε γιατί ήρθες;

— Απ' τα παλιά, μικρή και φτωχιά η πατρίδα μας, και 'μεις πολλοί.

Αυτοί που δε χωράνε, παίρνουνε τον άχαρο δρόμο της ξενιτιάς. Και κει στην ξενιτιά θα προοδεύσουν οι περισσότεροι και θα δημιουργήσουν έργα, που των ξένων τόπων θα μείνουν στο τέλος. Πλούσια μεγάλη η χώρα σας, εσείς, αφτούρητοι*, λίγοι. Ένας απέραντος, εύφορος τόπος, που είκοσι φορές κι αν είχε περισσότερους κατοίκους, θα τους χωρούσε όλους, να ζήσουν, να ευτυχίσουν. Ο λόγος που 'ρθα λοιπόν, είναι να εργαστώ.

— Κι η πιο ιδανική – αν μπορούσε να γίνει – μορφή εργασίας λευκών, μέσα της κρύβει την απάνθρωπη εκμετάλλευση.

— Για μένα όχι. Όμως, δεν παραδέχομαι πως είναι αμαρτία και έγκλημα, που δεν γεννήθηκα μαύρος.

Έγινε μικρή παύση, κι ύστερα πάλι ο γίγαντας.

— Αφού είναι έτσι, καλωσόρισες, καλή, ειρηνική και δημιουργική διαμονή στον τόπο που διάλεξες.

— Και μια και είσαι ένας από τους λίγους, πρόσεξε τούτο: Ποτέ μην ξεχάσεις, αυτά που είπες, κι ακόμα σε ποιον τα είπες!

— Σε ποιον; έκανε χαμένος ο Δήμος.

— Εσύ γνωρίζεις καλά...

Μακάριος, ευτυχής, βαθιά συγκινημένος που αξιώθηκε να μιλήσει με το Θεό, κλείσανε τα βλέφαρα μόνα τους, έσκυψε σε στάση ανώνυμου μηδαμινού προσκυνητή.

Κι όταν συνήλθε, ξύπνησε κάποτε... ο Θεός είχε φύγει, παίρνοντας την πέτρινη καταπακτή μαζί του και το λαγούμι. Κι η νερομάνα με το μουρμουρητό τραγούδι της, χαμένη κι αυτή, με το πελώριο αγριόδεντρο, που κοσμούσε την καφετιά γη.

[...]

**Δημήτρης (Μίμης) Λέος
(Ν. Αφρική)**

* αφτούρητος: αυτός που δεν επαρκεί, είναι λίγος